

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2261/2020
06.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Пандуровић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Илија Влашковић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1711/19 од 08.10.2019. године, у седници од 06.04.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1711/19 од 08.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину П 635/18 од 19.11.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и утврђено да су правне радње дужника ВВ из ..., и то изјава о признању тужбеног захтева на рочишту за главну расправу 26.05.2011. године у предмету Основног суда у Параћину П 2632/10, као и пропуштање дужника да изјави жалбу против пресуде на основу признања од 26.05.2011. године у истој парници, без правног дејства према повериоцу, овде тужилји, у делу који је потребан за намирење њеног новчаног потраживања према дужнику по правноснажној и извршној пресуди Основног суда у Параћину П 2855/10 од 21.02.2011. године, и то главног дуга у износу од 7.000 евра у динарској противвредности са домицилном каматом од 21.02.2011. године, парничних трошкова у износу од 59.150,00 динара, као и по правноснажном и извршном решењу о извршењу Основног суда у Параћину од 14.04.2011. године на име трошкова извршења 46.335,00 динара и 72.000,00 динара на име осталих трошкова извршења у истом предмету, што је тужени обавезан да призна и трпи да тужилја принудно намири своје новчано потраживање јавном продајом у поступку извршења из вредности имовине прибављене правним радњама дужника које се побијају, односно које је дужник отуђио и пренео у својину и државину у корист трећег лица, овде туженог, и то катастарских парцела наведених изреком у Листу непокретности .. К.О. ... и у Листу непокретности .. К.О. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и утврђено да је тужени овлашћен да задржи имовину прибављену дужниковим правним радњама које се побијају и избегне побијање ако добровољно испуни дужникову обавезу из става првог изреке и намири у целости тужилјино потраживање. Ставом трећим изреке,

тужени је обавезан да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 435.375,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1711/19 од 08.10.2019. године, преиначена је првостепена пресуда у ставовима првом и трећем изреке, тако што је делимично усвојен тужбени захтев тужиље и утврђено да су правне радње дужника ВВ и то изјава о признању тужбеног захтева од 26.05.2011. године и пропуштање да изјави жалбу против пресуде на основу признања од 26.05.2011. године без правног дејства према тужиљи у делу који је потребан за намирење њеног преосталог новчаног потраживања према дужнику по правноснажној и извршној пресуди Основног суда у Параћину од 21.02.2011. године, и то за износ главног дуга од 6.600 евра у динарској противвредности са припадајућом домицилном каматом почев од 21.02.2011. године до исплате, и домицилне камате на износ од 400 евра од 21.02.2011. године до 23.12.2011. године, као и трошкова парничног и извршног поступка у износу од 81.485,00 динара, и тужени је обавезан да призна и трпи да тужиља принудно наплати наведено новчано потраживање према дужнику јавном продајом у поступку извршења из вредности имовине прибављене правним радњама дужника које се побијају, односно које је дужник отуђио и пренео у својину и државину у корист трећег лица, односно туженог, и то непокретности наведених изреком у Листу непокретности .. К.О. ... и у Листу непокретности .. К.О. Одбијен је тужбени захтев тужиље да се утврди да су правне радње из претходног става изреке без дејства за износ од 400 евра на име главног дуга са домицилном каматом од 23.12.2011. године до исплате, и за износ од 86.000,00 динара на име трошкова парничног и извршног поступка. Тужени је обавезан да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 426.850,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против другостепене пресуде, тужени је благовремено је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. и члана 403. став 2. тачка 2. важећег Закона о парничном поступку – ЗПП и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на битне повреде поступка које могу бити ревизијски разлог, у смислу члана 407. став 1. ЗПП.

Према чињеничном стању које је правилно утврђено, на непокретностима уписаним у Листу непокретности .. К.О. ... и .. К.О. ... уписан је тужени као носилац права својине. Правноснажном пресудом на основу признања Основног суда у Параћину од 21.02.2011. године син туженог ВВ обавезан је да овде тужиљи на име неоснованог обogaћења исплати 7.000 евра у динарској противвредности са домицилном каматом од 21.02.2011. године до исплате и трошкове парничног поступка у износу од 59.150,00 динара. Парничне странке су се одрекле права на жалбу па је пресуда постала правноснажна даном доношења. Дужник ВВ није тужиљи исплатио новчани износ из наведене пресуде, па је тужиља поднела предлог за извршење ради наплате износа од 7.000 евра са припадајућом каматом и трошкова парничног поступка, у ком је донето решење о извршењу И 701/11 од 14.04.2011. године, којим је усвојен

предлог за извршење и одређени су трошкови извршења у износу од 46.335,00 динара. Ово решење потврђено је решењем Вишег суда у Јагодини Гж 844/11 од 08.06.2011. године. Након тога, на јавној лицитацији су продате покретне ствари извршног дужника за укупно 75.000,00 динара. Закључком И 701/11 од 19.11.2012. године по предлогу повериоца измењено је средство извршења, тако што ће се извршење уместо пописа, процене и продаје покретних ствари извршног дужника спровести продајом непокретности извршног дужника ВВ и извршном дужнику забрањено је отуђење и оптерећење имовине описане у Закључку у Листу непокретности .. К.О. Закључком од 27.07.2012. године делимично је усвојен предлог за парцелу у Листу непокретности .. К.О. ..., а Закључком под истим бројем од 25.03.2013. године извршном повериоцу је наложено да у судски депозит уплати новчана средства ради прибављања мишљења вештака пољопривредне струке, као и новчани износ потребан за уплату на рачун Службе за катастар непокретности Параћин. Будући да овде тужиља као извршни поверилац није поступила по налогу суда, донето је решење И 701/11 од 09.01.2014. године којим је обустављено спровођење извршења одређено решењем од 27.07.2012. године и укинута су све спроведене радње. Током трајања извршног поступка настали су трошкови у износу од 46.335,00 динара. Овде тужени ББ је 05.10.2010. године поднео Основном суду у Параћину тужбу против свог сина ВВ ради опозива уговора о поклону закљученог 24.05.2006. године. У тој парници, ВВ је на главној расправи 26.05.2011. године признао тужбени захтев и донета је пресуда на основу признања П 2632/0 од 26.05.2011. године, која је постала правноснажна 13.08.2011. године. На основу налаза и мишљења вештака шумарске струке извршена је идентификација парцела које су у Листу непокретности .. К.О. ... уписане као власништво дужника ВВ. Утврђено је да је према вредности дрвне масе шуме уз одбитак трошкова превоза и извлачења вредност непокретности 472.438,51 динар, али није могуће извршити сечу свих стабала која су била предмет процене вредности, већ само оних које значи шумар, односно око 30% од дрвне масе. Утврђено је да је дужник ВВ незапослен и не остварује зараду.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак другостепеног суда, да је извршни дужник ВВ правне радње и пропуштања који се побијају у овој парници, свесно предузео и своју непокретну имовину пренео у својину своме оцу, туженом у овој парници, са намером да спречи и осујети наплату тужиљиног потраживања по основу правноснажне судске одлуке, из чега произилази да су се стекли услови за побијање наведених правних радњи дужника, и то изјаве о признању тужбеног захтева од 26.05.2011. године и пропуштања да се изјави жалба против пресуде на основу признања од 26.05.2011. године, у складу са чл. 280. и 281. став 3. Закона о облигационим односима.

Будући да је потраживање тужиље од 7.000 евра као главног дуга са досуђеном каматом и трошковима парничног и извршног поступка у укупном износу од 177.485,00 динара делимично намирено исплатом износа од 400 евра на име главног дуга и 11.000,00 динара на име трошкова парничног поступка 23.12.2011. године, а затим и продајом покретних ствари извршног дужника на јавној лицитацији у износу од 75.000,00 динара, остао је дуг према тужиљи у износу од 6.600 евра са припадајућом каматом и 81.485,00 динара на име трошкова парничног и извршног поступка, па је побијаним делом другостепене пресуде првостепена пресуда правилно преиначена и тужени обавезан да призна и дозволи да тужиља принудно наплати новчано потраживање у досуђеном износу другостепеном пресудом, јавном продајом у поступку извршења из вредности имовине прибављене правним радњама дужника које

се побијају, односно које је дужник отуђио и пренео у својину и државину у корист туженог.

Није од утицаја жалбени навод туженог да је тужиља била несавесна у извршном поступку који се водио пред Основним судом у Параћину И 701/11, који је обустављен због тога што она није уплатила новчани износ за вештачење који јој је закључком био наложен. Међутим, пропуштањем ове радње тужиљи није престало право да у извршном поступку тражи намирење преосталог дела потраживања које је осујећено радњама туженог и извршног дужника које се побијају у овој парници, како то правилно закључује другостепени суд. С обзиром да је тужиља доказала да услед предузетих спорних правних радњи извршни дужник нема довољно средстава за намирење тужиљиног потраживања, као и да је извршни дужник презадужен, на туженом је био терет доказивања да је вредност непокретне имовине дужника била већа него што је то утврђено вештачењем у овој парници. Зато је неоснован и ревизијски навод да извршни дужник, односно син туженог, поседује довољно имовине, и да тужиља злоупотребом права жели да се наплати од туженог, а не од његовог сина као извршног дужника.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**